

Уместо да закључак изводимо из нечега што се догодило први пут, такорећи сад и никад више – не баш заслужене помоћи коју је Србији упутио неко из Европе – као главна политичка поука „утакмице деценије“ против Француза (1:1) истакнуто је нешто што се дешава на скоро сваком божјем мечу наше репрезентације – звиждање химни противника.

То што је италијански судија Розети оштетио француску репрезентацију у 13. минуту сусрета (Жигић је пао после врло сумњивог контакта са голманом гостију, судија је без превише размишљања показао на белу тачку и искључио голмана, а Милијаш био прецизан из још-мало-па-поклоњеног пенала) заиста је историјски преседан. Искрено, није ово био први пут да нам арбитар помогне, али не сећам се да је у последњих 20-ак година иједан фудбалски судија учинио толику услугу нашим репрезентативцима. Дешавало се да не суде пенал који смо ми направили над супарничким играчем, али да досуде непостојећи пенал у нашу корист?!

Елем, Розетијева, изразито „просрпска“, судијска одлука можда значи да Италијани желе да буду нови стуб спољне политике Београда (где има места за четири, има и за пет, резонује можда Берлускони). А можда је Никола Жигић показао како треба пословати са Европом: већ две деценије Европљани гледају наше истинске националне патње и стварна државна страдања, и баш их је брига, штавише, одмогоше нам кад год су имали прилику. Али, чим је један српски фудбалер уверљиво одглумио жртву, одмах се огласила европска пиштаљка!

Но, ова хипотетичка политичка позадина Розетијеве заблуде, међутим, потпуно је остала у сенци жестоких звиждука којима је београдска публика на почетку меча испратила свирање француске химне. Сви овдашњи медији су у извештајима са утакмице истакли „срамно понашање дела навијача“, које су касније, пре краја химне, надгласали аплаузи „пристојније публике“. Звиждању „Марсељези“ вероватно не би био дат толики значај, да у данима уочи сусрета са Французима није спроведена снажна кампања – против звиждања химни. Али, исто тако, да није било толико снажне кампање, вероватно не би било ни толико звиждука. Јер, патетични позиви на „цивилизовано“ и „достојанствено“ држање према „Марсељези“ сигурно су изазвали инат код одређеног броја гледалаца. Они који иначе не воле да их неко учи како се понашати, још више мрзе

када их неко учи како се понашати на фудбалским утакмицама...

РТС је данима пред утакмицу емитовао „пригодне“ спотове на ту тему, репортери Б92 су током дана, неким чудним случајем, наилазили само на навијаче који су на питање да ли ће звиждати француској химни одговарали са „никако“, „сачувај боже“, „не долази у обзир“. Са апелом да се навија фер и спортски огласио се и градоначелник Ђилас. Све у свему, звиждуци упућени „Марсељези“ били су нека врста „спонтаног референдума“ како о француској политици током година балканске кризе, тако и о томе шта већина навијача мисли о овој јадној и бедној кампањи „наших“ медија и политичара.

Ипак, не ради се овде само о инату. Много више, овде је реч о револту. Усмереном против државе Француске, која већ пуне две деценије гази оно наивно веровање да су наша два народа и државе у пријатељским односима. Државе чији су небројени „интелектуалци“, попут Левија, широм света ширили монструозну слику о Србији и Србима, а неки од њих, попут Кушнера, на екстремном антисрпству изградили политичке каријере. Државе која је, од распада СФРЈ па надаље, учествовала у свакој војној и дипломатској акцији против нашег народа. Државе која је међу првима признала „независност“ Косова!

Лако је сада бити проповедник евроатлантске пристојности и осуђивати звиждање „Марсељези“. Када извучете утакмицу из контекста, када је посматрате као усамљени догађај који није повезан ни са чим другим, да, лако је закључити да су они који звижде туђој химни у ствари дивљаци, варвари које морамо преваспитати и/или казнити. Али, ово је 21. век и ништа није усамљен догађај. Данас све има везе са свиме. Гостовање Тијерија Анрија, француског капитена, итекако има везе са хистеричним антисрпским испадима Бернара Кушнера, француског министра спољних послова. И, замислите, нисмо ми Срби измислили везе спорта и политике. Таман посла! Измислили су их управо „Евроатланћани“, који су својевремено из чисто политичких разлога забранили нашим спортским екипама да учествују у међународним такмичењима.

Ето, утолико смо примитивнији од Европљана: они када неког не воле, лупе му санкције, бомбардују га и отму му понеку покрајину. А ми, замислите, кад нам се неко замери, звиждимо његовој химни. Колико ми је познато, ни један једини француски новинар или навијач није имао никаквих проблема ни пре, ни током ни после утакмице. И добро је што је тако.

Део наше земље је под окупацијом. Француска је једна од окупаторских сила. Зашто онда очекивати да се овај народ понаша другачије него када су нацисти улазили у Београд 1941? Ако се већ поносимо што су Београђани тада углавном пркосно бојкотовали немачке окупаторе, зашто се стидимо што Београђани сада звижде симболима француске државе?!

Нормално, сам Анри и његови саиграчи нису окупатори. У Београд су ушли у копачкама, не на тенковима. Они су момци дошли да играју фудбал. Нису нам они отели Косово. Све што су нам се они замерили, јесу она два гола прошле године и овај један од среде. Али, њима је публика звиждала за време утакмице, не за време химне. Док је извођена „Марсељеза“, београдска публика звиждала је Кушнеру, Шираку, Саркозију, Левију... а не Анрију, Ањелки и Риберију. Ко то не разуме, вероватно мисли и да бисмо сада Николу Жигића и пола „Маракане“ морали да испоручимо Хагу.

Уосталом, за месец дана ће у Београду гостовати репрезентација Румуније. Српски навијачи, нешто ми говори, неће звиждати румунској химни. Такође, не верујем ни да ће уочи те утакмице бити овако агресивне кампање против звиждања. Ипак сви знамо разлику између Румуније и Француске. При том уопште не мислим на фудбалске квалитете њихових репрезентација.

П. С. Иначе, не подржавам звиждање химни. Боље, а и ефектније, било би да, када следећи пут овде гостује репрезентација неке од земаља које су учествовале у окупацији Космета, за време њихове химне навијачи нешто певају. Неку песму из српског косовског циклуса, рецимо.